

РЕШЕНИЕ

№ 5889

гр. София, 20.02.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в публично заседание на 20.02.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

като разгледа дело номер **12835** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) и във връзка с чл.268 от ДОПК.

Образувано е по жалба на К. И. М., ЕГН [ЕГН] с адрес: [населено място], [жк], [жилищен адрес] срещу решение № ПИ-365 от 04.12.2024г. на Директора на ТД на НАП –С., с което е оставена без уважение жалбата му с вх. № 59-00-820 от 21.11.2024 г. срещу разпореждане с изх. № С240022-137-0008527 от 13.11.2024 г., издадено от З. З. - главен публичен изпълнител при ТД на НАП С., с което не е уважено възражение срещу установяването на изтекла погасителна давност относно публични вземания по изпълнително дело №[ЕИК]/2024г.

К. И. М. моли да се уважи жалбата като се отменят оспорените актове. Твърди се, че образуването на изпълнителното дело, т.е. мерките за изпълнение на искането са стартирали през 2024г., което видимо е след крайния срок 01.12.2023 г. за предявяване. Сочи, че с оглед на този факт е редно да се приложи цитираната от наказващия орган разпоредба на чл.18 от Директива 2010/24.

Ответникът – директорът на ТД на НАП не взе становище по жалбата.

Административен съд София град, 64 състав, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

В ТД на НАП С. е образувано изпълнително дело №[ЕИК]/2024 г. срещу К. И. М. за събиране на установени и изискуеми публични вземания общо в размер на 9 228,15 лева, в това число главница – 5867,40 лева и лихви – 3779,75 лева към 13.11.2024 г.

На основание чл.221, ал.1 от ДОПК е издадено съобщение за доброволно изпълнение изх. № С240022-048-0055627/09.05.2024 г., в което публичните задължения са конкретизирани по размер, вид задължение, документ и е посочена държавата – членка на Европейския съюз (ЕС), по искане на която са изпратени за събиране от публичен изпълнител в запитаната държава – Република България. Актът е връчен на 17.09.2024г., видно от приложената по административната преписка разписка.

Изпълнителното дело е образувано въз основа на искане за събиране по взаимна помощ с държавите – членки на ЕС, от Република Гърция, заведено с вх. № I2323-016115/24.10.2023г. по описа на Централно управление на НАП. Към искането на Гърция от 24.10.2023г. е приложен Единният инструмент за предприемане на изпълнителни мерки за събиране на вземания (ЕИПИМСВ), издадено с референтен номер: EL_EL2673_20231024_UIRE_1, попадащо в обхвата на процедура за взаимна помощ между държавите – членки на ЕС, осъществено по реда на Директива 2010/24/ЕС на Съвета от 16 март 2010г., която се прилага във всички държавни членки на ЕС, имплементирана в глава Двадесет и седем „а“ от ДОПК. ЕИПИМСВ е редовно връчен на лицето от 17.09.2024г.

Съгласно ЕИПИМСВ е отправено искане за събиране на установени и изискуеми вземания с държава на запитващия орган – Р. Гърция и държава на запитан орган Р. България. Искането е за събиране на публично вземане – за митническа глоба, от български гражданин К. М.. В ЕИПИМСВ изрично е посочено от гръцките власти, че първоначалният инструмент за предприемане на изпълнителни мерки за събиране на процесното вземане е връчено на лицето на 18.05.2017г. в съответствие с гръцкото законодателство.

На 25.09.2024г., на основание чл.171 от ДОПК, от страна на жалбоподателя е подадено възражение за изтекла погасителна давност. На 25.09.2024г. органът по принудителното изпълнение с разпореждане изх. № С240022-137-00072268/25.09.2024г. е разпоредил отказ от прекратяване. Актът е връчен на жалбоподателя по електронен път на 05.11.2024г.

На 12.11.2024г. е постъпило възражение/жалба срещу разпореждане изх. № С240022-137-00072268/25.09.2024г., като то не е администрирано до директора на ТД на НАП С.. По повод на постъпило на 12.11.2024г. възражение за изтекла погасителна давност, органът по принудително изпълнение с разпореждане с изх. № № С240022-137-0008527 от 13.11.2024г., е отказал прекратяване на събирането на вземанията по изпълнителното дело №[ЕИК]/2024г. поради изтекла погасителна давност.

Разпореждането е обжалвано пред директора на ТД на НАП – С..

При оспорването по административен ред е издадено процесното решение № ПИ –

365/04.12.2024 г. на директора на ТД на НАП– С., с което жалбата срещу разпореждане изх. № С240022-137-0008527 от 13.11.2024 г. на главен публичен изпълнител при ТД на НАП – С. е оставена без уважение.

Изложени са мотиви, че от искането на Р. Гърция е отбелязано, че „Вземането вече не подлежи на обжалване по административен/съдебен ред, доколкото запитващият орган е посочил, че датата на уведомяване на лицето е 17.05.2017г., както и че по жалба на К. М., административният съд в [населено място], с решение е отхвърлил същата, съдебният акт на първоинстанционния съд не е обжалван и е влязъл в законна сила на 01.12.2018г. Посочено е още, че лицето е реализирало и правото си на защита пред съда на държавата установила вземането. Органът е приел също, че съгласно чл.269у от ДОПК „по отношение на погасителната давност на вземанията се прилага законодателството на запитващата държава членка“. Т.е. след като според гръцкото законодателство давността изтича на 31.12.2038г., запитаният орган следва да се съобрази.

Подадена е до съда жалба срещу така постановеното решение от административното обжалване, която е предмет на настоящото производство.

При така установената фактическа обстановка съдът достига до следните правни изводи:

Оспореният административен акт е издаден от компетентния орган по чл. 197, ал. 1 от ДОПК.

По съдопроизводствения ред. На основание чл. 268, ал. 2 ДОПК съдът се произнася с решение. Същевременно, предмет на разглеждане е жалба срещу акт на публичния изпълнител, в образувано производство по принудително изпълнение, потвърден с решение на директора на ТД на НАП, с която се е произнесъл като по-горестоящ орган по жалба срещу. В ДОПК не е предвиден ред, по който следва да се разглеждат посочените жалби. Следователно, на основание §2 ПЗР на ДОПК приложение следва да намерят разпоредбите на [Административнопроцесуалния кодекс](#) и [Гражданския процесуален кодекс](#).

В АПК не е предвидена изрична норма в този смисъл. Доколкото обаче се оспорва акт в производство по принудително изпълнение, следва да се цитира чл. 437, ал. 1 ГПК, предвиждаща, че жалбите, подадени срещу действието на съдебния изпълнител, се разглеждат в закрито заседание, освен когато трябва да се изслушат свидетели или вещи лица или в хипотезата на ал. 2 – ако жалбата е от трето лице.

Това, че ДОПК предвижда, че съдът следва да се произнесе с решение, не може да доведе до извод, че всички жалби следва да се разгледат в открито производство. С решение съдът може да се произнесе и в закрито заседание, когато не се решава спор по същество /каквото е и производството по оспорване действията на съдия-изпълнител по чл. 435 и сл. ГПК/.

По силата на чл. 269к, ал. 1 от ДОПК единният инструмент за предприемане на изпълнителни мерки подлежи на изпълнение, без да е необходим акт за признаване,

допълване или заместване. В случая е представен такъв, в който подробно е описано всяко отделно вземане по размер, датата на установяването му, както и датата, на която става възможно да се пристъпи към изпълнителни мерки. Нито органите на НАП, нито българският съд имат задължение да изследват вземането или първоначалното изпълнително основание, тъй като компетентният орган да се произнесе по такова оспорване е гръцкият съд, съгл. чл. 269м от ДОПК.

Доколкото представените от гръцкия орган документи са редовни от външна страна и съдържат подробно описание на задълженията на жалбоподателя, българската НАП е длъжна да предприеме изпълнителните мерки съгласно единния инструмент.

Следва също така да се подчертае, че в [Директива 2010/22](#) ясно е посочено споровете пред кои съдилища се разглеждат относно давността и за това кой е приложимият закон. Съгласно чл. 14 споровете относно вземането, както и относно първоначалния инструмент за предприемане на изпълнителни мерки в запитващата държава-членка или единния инструмент за предприемане на изпълнителни мерки в запитаната държава-членка и споровете относно валидността на уведомяване, извършено от компетентен орган на запитващата държава-членка, са в компетентността на компетентните инстанции на запитващата държава-членка.

Също така Решение от 14 март 2019 г. по дело №С-695/17 т. 33 СЕС сочи, че [чл. 14 от Директива 2010/24](#) разпределя правомощията на съдилищата касателно вземането като тези за самото вземане се решават от съда на запитващата държава, а тези за изпълнителните мерки, предприети по реда на директивата по искането - от съда на запитаната държава.

Следователно българският съд като такъв на запитаната държава може да се произнесе само по предприетите изпълнителни мерки, защото са в изпълнение и приложение на българския закон. В този смисъл е и решение на СЕС от 20 януари 2021 г. по Дело С-420/19: чл. 16 от директивата за обезпечителните мерки трябва да се тълкува в смисъл, че юрисдикциите на запитаната държава членка, които се произнасят по искане за обезпечителни мерки, са обвързани от преценката относно спазването от фактическа и от правна страна на условията, предвидени за налагането на посочените мерки от властите на запитващата държава членка. Това решение, макар и да касае друг въпрос /за обезпечителните мерки/ показва, че при изпълнителните мерки българският съд не може да преценява дори и обезпечителната нужда, а трябва да се съобрази с искането на гръцките данъчни органи. А по-аргумент от по-силното основание, да извършва преценка за недължимост на вземането.

Така по делото К. е подчертано, че съдът на запитаната държава проверява дали длъжникът е бил уведомен за инструмента за предприемане на изпълнителни мерки, както в тази връзка има констатации в решението на ответника и не е спорно, че страната е надлежно известена. По възражението на защитата за приложението на [чл. 13](#) и [чл. 18 от Директива 2010/24](#), СЪДЪТ приема следното: в действителност не е спорно съдържанието и видно от чл. 13, т. 1 §.2- "ако запитаният орган счита, че на територията му не се събират същите или подобни данъци или такси, той използва правомощията и процедурите на запитаната държава членка спрямо вземанията,

отнасящи се до данъка върху доходите на ФЛ, както и §.3, че "запитаната държава не е задължена да предостави на вземанията на други ДЧ привилегиите, които предоставя по подобни вземания, възниквали на нейната територия, освен ако ДЧ са постигнали споразумение в друг смисъл... ДЧ, която предоставя привилегии на вземанията на друга ДЧ няма право да откаже да предостави същите привилегии на същите или сходни вземания на други ДЧ при същите условия".

Така мотивиран и на основание чл. 197, ал. 3 и 4 ДОПК Административен съд - София град, I-во отделение, 64-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ ЖАЛБАТА на жалба на К. И. М., ЕГН [ЕГН] с адрес: [населено място], [жк], [жилищен адрес] срещу решение № ПИ-365 от 04.12.2024г. на Директора на ТД на НАП –С., с което е оставена без уважение жалбата вх. № 59-00-820 от 21.11.2024 г. срещу разпореждане с изх. № С240022-137-0008527 от 13.11.2024 г., издадено от З. З. - главен публичен изпълнител при ТД на НАП С., с което не е уважено възражение срещу установяването за изтекла погасителна давност относно публични вземания по изпълнително дело №[ЕИК]/2024г.

Решението е окончателно.